

Takže dobrého dne.
Ahoj zlečené řouti.
Vítajte o dalšího vydání vašich příběhů.
Tajemných příběhů.
Tajemných příběhů.
A straši delných příběhů.
Teď jsem trošku zakřičá do opřesných příběhů.
Samozřejmě, pokud máte co říct, pište nám,
protože my to tak postupně zpracujeme a časem dojde na všechny.
Jen bych ještě připoměla, nepíšte nám třeba na Instagram.
Nejlepší, když napíšete přes náš web, opravdu je zločený.czkcac.cz,
kde nás můžete kontaktovat a dáte tam do kolunky,
že nám píšete v takěj přednět,
v podstatě tam dáte, že posíláte váš tajemný příběh.
Jsem si to můžiš vybrat.
Když ty posíláš nápad,
když ty posíláš váš tajemný příběh
a nám si to zesky...
Když ty nás posíláš doháje, třeba...
No, nebo si nám posíláš prachy,
cokoliv připisuješ na nás domy, všechno to tam napíšete.
Potřebuje nějaký keš,
která bude mě na to, aby...
Jo, to funguje.
Já mám takového dědětství děcká,
já si to jedno vrnu,
já budu rentiér.
Počkej, já co po to bych chtěl?
Ne, tam to funguje, já to teda mařuju,
ale tam to podle mě funguje,
takže vonti napíšu, že si něco sdělila,
někde prostě nějakej John zemřel
a zjistili, že ty budeš dědit,
a podle mě voni po to by chtějí nějakou částku,
aby vyřešili jako by to dědětství.
Víš, jakože teď jen proč nevím,
trát jsi zola rúna vyřizení v těch věcích,
a by ty pak jako přidajnou nevíš.
Tak to byl tvůj tajemný příběh.
A velkratky.
Jak si to, jak si prostě rozeznala podvodníka?
No takhle, já jako jsem tak podezirová,
že ptěžším, že jako píše a myslíte jako realně.
Prvď, třeba mi někdo jen napíše,

že jsem něco sdělila a já to vidějo.

Mežu, blokka, blokka, blokka.

Takže já jsem prostě odkázane na to být do konce života.

Huda.

Dobře.

Která z nás začne, prosím tě?

Jeho týmo otevřené.

No tak zační.

Tak možu.

Ahoj holky, chtěla bych vám poslat jeden příběh k zamýšlení, který mohl být nějakým výplodem můjí mysli, či nevím, jak jinak si to vysvětlit.

Je tomu pád let, kde jsem chodila na střední školu,

kteou zde nebudu změňovat.

Nicméně, jeden osudný den se stratili den z polužák z vedlejší třídy,

kteý v minulosti chodil ke mě na kroužek, kteý jsem vedl.

Jelikož na našem internátu byl poměrně tolerován alkohol,

všichni si řekli, že třeba jenom přebral a někde usnul.

Druhý den ránoho, ale našel vedoucí místního skauckého družtva beznámek života. Našel ho v místním lesoparku. Byla to pro nás obrovská rána.

Život si vzal sám a nikdy se u nás nic podobného nestalo a hned se to samozřejmě rozkřiklo.

Nikdy se to však nedostalo do médií, protože by to poškodilo jméno školy a nikdo se v tom nechtěl moc bitvat.

Říkalo se, že tomu předcházela hádka střídním, kteý na něj nebyl úplně milý.

Každopádně nebudu zde rozebírat konkrétní událost, protože by to v úči rodině nebylo vodné, ale jde o to, co se stalo nasledující cí den.

Ten den, co se to stalo, mě navštívil ve snu.

Normálně se s ní nepamatují, ale tohle nezapomenu dokonce života.

Oba jsme šli po schodech, on na horu, já dolů, a kdy jsme se potkali na jenom schodu, tak mě řekl, ať tam nechodím, že tam na mě nic nečeká.

A on pokračoval stále na horu. Až zmizel a já se probudil.

Nedokážu si to vysvetlit. Nebyl to nějak zvlášť můj dobrý kamarád, celkově se moc nezapojoval do kolektivu.

Ale díky této události, každý rok zapálím svíčku a vzpomenu se i na těch pár spomínek, které s ním mám.

To je pěkný příběh.

To je pěkný příběh.

Tak jo, tak já mám dáši, tak jsi to počkatnejš, že já tady mám.

Chapěte to, že to, že nás posloucháváme naše telefone, a že se v něčem bavíš, pak jen o to nás kakové reklama, to je jasný.

Ale teď se tady bavíme o nějakým dědství a velhanejch email.

A já otevřu příběh.

Dobře poslouchajte.

Zdravím vás holky i všechny Zločinož Routy.

Chce se s vámi podělit o jeden aktuální zážitek, kteý se týká Zločinus píše majetkového.

Ale určitě by měl ostatním sloužit jako velké varování.

Není to tak dávno, co mi někdo veluxoval gotovost z bankovního účtu.

Jak?

Velmi snadno.

Bela jsem ve svých 3 a 30 letech poprvé na neschopence a zdřejmě díky různým kalkulačkám

Nemocenské jsem byla vytipovaná jako dobrý příjemce isté SMS zprávy s odkazem.

Ten se tvářil jako příchodí platba dvou finančních dávek, vše vyhlíželo jako Nemocenská.

Pro příchodí platbu jsem se však měla přehlásit do svého internetového bankovníctví.

V tu chvíli byly mani pryč.

Naštěstí jsem neměla nabízném účtu gotovosti mnoho, ale i tak navíc se tam zakousnul trvalý příkaz, který bez pomoci mé banky nešel odstranit.

Sečte no potrženo, 5 tisíc vháji, půl dne v bance a na policii, čas vháji a omem pošramoceném sebe vydomí, jaká jsem idiotka, takhle nalatět to ani nemlovím.

Moje nově nabitá paranoja však teď přítali zachránila účet i peníze.

Na bazaru chtěl prodat mikser.

Za pár korun na Inzerát se ozval celkem solidně vyhryžející pán, který pozištění, že jsme zplzně napsal, že on je zle to myšle a jak se dá zboží poslat kurgyrem české pošty, který si od nás přeberé v momentě, kdy bude od něj potvrzená platba na našem účtu.

Pán si říkal Adam Novák, a psal z WhatsAppu, kde měl fotku s ženuškou, líbajíc z dítě. Říkáte si, tačka od roděnej chce mikser na příkrmi, to je hezký.

Přišel odkáz k přijetí platby za službu a zboží.

Stránky vyparali oficiálně. Všude loga české pošty, webová stránka začínala a hezotoposel, dokonce měla i funkční webchat, kde slečna Anna odpovídala na správné vyplnění všech údajů.

Jakože vážně musíte zašli takhle daleko?

V údajích příjemce byly jiný telefon, než ze kterého pan Adam komunikoval.

Já hned paranoidně googlila a našla jsem číslo v nějakých polských stránkách.

Pani Adam, jako zlovhým ál tím druhým, tak asi má původ tam, pomyslala jsem si.

Pak jsme si ale všimli, že i webové stránky pošty končí.tv na místo cz.

Další varování bylo, že web chtěl pro přichoží platbu znat číslo platevní karty a finanční zůstat jak naučtě.

Co?

Taky cvc.

Na vše však měla slečna Anna na programovanou logickou odpověď.

Nakonec jsem se celou službu ověřovala na infolince české pošty, kde jsem byla ujštěna, že jde o podvod.

Dokonce jsem našla mnohá varování, kdy se podvodník prokazoval skrz i mail jako pošte a upozorňoval na doručení balíku.

A uhradu dobí rečného v období vánot, kdy každý v tom zmladku zapomené, který eShop platil online a kde je uhradajeným způsobem.

Dobře to dopadlo.

Stránka si se natáhla z paměti Google Play číslo účtu, takže projistotu došlo k zablokování karty bankou, kdyby náhodou.

Ale co mě fakt viděsilo je, s jakou důslednostní má ten leksingli vymakaný prostředí pro odírání lidí.

Jak i my, co nejsme žádní mantáci, co chvíli máme v práci školení na takové útoky, jak snadno by ho

mnala těli. Chci říct, že o patrnosti není nikdy dost a že smutné je, že plnolidí své nevyužité věci prodává v dobré výře,

že někomu poslouží a že utří nějakou kačku spět do roděného rozpočtu.

V tu chvíli prodávající ho ani vesnu nenapadne, že místo zisku může o spoustupeně spříjít.

Než vždy, že je člověk v přízniví finanční situace, když něco prodává a proto bych tímto pachatonům chtěla vzkázat, co hožte v pekle.

Ostatním chci poradit o bezřednost a my nepoužívané, cokoliv už radí, vždy odevzdáme někomu potřebnému, ale spojně s věděnou zisku dobrého podcitu, nejvšak se strátou peněz s účtu.

Mějte se krásně a zůsteňte na živu a na svobodě vaše posluchačka EFI.

To je podle mě. Ten příběh, co coluje i já tady chci poškozovat nějaké značky, ale tady byl také náze v toho bazaru, ale když prodáváte přístu aplikaci, kterou všichni známe, tak tam to funguje taky, že už spoust jeholek přišle tady ty fejkový, jako že já dostěvo nějaký tady ty platby.

Ale když se vám to prostě jenom trošku nezdá, tak bych se na to vypadla.

Mě třeba ten krás mi zelo s účtu, mě volala moje banká a říká mi, jestli jsem v Turecku, říkám, no nejsou v Turecku, do masu.

A no mě jsem se kaká naučeta zbyzle, mě tam třeba, no 10 tisíc to bylo určitě a říkám, no nejsem tam, takže oni to zablokovali,

pak mi to ta banka fakt do měsíce vrátila a mimo tačkovi se to stalo týdem potom a ten přišel o nějakých 19, no 20 tisíc a tomu teda nedali všechno, tomu dali jenom část.

Jak se stalo?

Já už se to vůbec nepomětu, jak to bylo, ale prostě...

Když jste někde zadávali kartu a heklity stráky?

Museli jsme no, asi takhle, a stalo se nám to obom, takže znamenálo, že jsme asi měli v oba dva, mě se jsme třeba kupovali, no ale šíleny.

Ale ta banka se tom postavil úplně výborně, netka jsem vyplnila všecko a u nimi ty prahy fakt do měsíce postali.

Tam bude vrbí, že když to vyplníte takhle někde cíleně a naletíte tím podvodníkům, tak mám nikdo nic nevrátit. Jako tohle platí pro variantu, že já se pamatuju, že sedělo jednodobu, že hekli nějaké stráky, kde platíš kartu.

A za to te nemůžeš.

Teď, že oni získali ty platební údaje a že ti jako brali nějaké částky s účtu, teď to tě banka vrátí, protože za to nemůžeš.

Ale ve chvíle, kdy to jako by zadáváš, cíleně, že jim jako sednešná lab, tak jsem si myslím, že tam byl je teď problém s nějakou reklamací.

Takže, jdešte jo?

Dobře.

A já tady mám takový poučný příběh.

Můj příběh je o vaši oblíbené karmě a o tom, že se nevyplácí naštvat.

Před 6 lety jsem já a můjí dva kamarádi udělali něco, za co na sebe nejsme pišní.

Všichni tři jsme nezávisli na sobě v rozmezí pár měsíců, řídili o pili.

Odrídili jsme to bez nehody, kluci takhle několikrát a jeden večer, kdy jsme peli společně, dostali jsme zase ten pitomý nápad někam vyjet.

No a Karma si řekla, že už stačilo a že nám to pěkně sečte.

Všichni tři jsme nastoupili do auta.

Já nasedlo spolu sce, jeden kamarád řídil a ten druhý si zase sedl za něj.
Věli jsme z města asi okolo půlnoci.
Byla tmá jak v ranci, v autě nám hrála na hlas hudba a my se bavili.
Najdou se před námi u prostřed cesty obyvol kužel.
V té době se cesta, po které jsme jeli, opravovala a jedna polovina byla vyfrézovaná.
Řídit z strhovolant na vyfrézovanou část vozovky a v té chvíli jsme mohli jet něco přes 100 km u hodině.
Auto dostalo smyk, párkrát hodilo zatkem z prava do leva, pak najelo na výší část celnice a nás to vyhodilo do vzduchu.
Oba kluci někdy v tu chvíli vypnuli, já zůstala celou dobu přivědomí.
Udělalí jsme několik přemetů, pamatují si ty rány, ten smrát, jak to auto držilo o vozovku a to, jak se mé ruce skrz otevřené z křešní okno dotkli ze mě.
Pak jsme zastevili na kolech. První jsem probrala kamaráda, který řídil, ten se probral hned.
Kamarád vzadu na naše volání za začátku nereagoval. Bála jsem se, že je kolec.
Na konce ale ozoval. Ale když jsme na něj posvítili, byl celý od krvé.
Pak se vše se běhlo hrozně rychle. Já a ředícme vylezli z auta a to bylo šíleně zmačkane.
Kdo si zastavil a zavalal sanitku a než přijela sanitka, mluvili jsme s kamarádem vzadu, aby zůstal přivědomí.
Pak nás všechny naložili do sanitek a odvezli do nemocnice.
Já měla pohmožděnou ruku odřeněny modřenu odpásu. ředeč měl pár malých držných hran a byl do tlučený.
Rád co bylo vzadu měl otevřenou zloveněnu čelisti a na měsíc mu zdrátavali čelist.
Ale všichni tři jsme měli velký štěstí a z toho auta moc nic nezbylo.
Já pak mům nemohla měsíc jet v autě rychle jak 70 km v hodině.
Jak jelo auto rychlejí svírala mě hrozná úzkost.
Od té době bych už nikdy o pile mu řidiči nesedla.
Radši si celou cestu pojdu pěšky.
Po tomhle zážitku bych nejradši všem co řidi o pili předela ten strach, děs a hrůzu, co jsem prožila, aby je to odvedlo od řízení v opelosti.
My vyvázli, ale spousta lidí takové štěstí nemělo a často to odnesou i jiné.
No?
No.
Podepsat se pod co? Prostě ne. I když máte dvě piva, tak prostě ne.
Je to tam největší plvost.
No a další plvost, kterou můžete udělat je stopovat.
Když mě bylo 16 let, jezděla jsem na praxi do vysokého mítá, ale bydlím hradci králové.
Každý pátek jsem jezděla s kámoškou stopem.
Důvod byly, že v té době startky, cigarety stáli 32 korun a autobus taky.
Takže cigarety na víkent byly jasná volba.
Byly jsme dvě, takže přece o co jde. Měli jsme pravědlo, že kamiony ani nákladějky nebereme.
Takhle to dlouho fungovalo bez problému až do jednoho dne. Bel pátek a nikdo nám ten den prostě nechtěl zastavit.
Bylo už celkem hodin, takže říkám kámošce, hele kašlem na to berem vše.
Kámoška jsou hlasila, protože měla rande s borcem. Čekám a na jednou vyjela býlá dodávka.

Říkám, hele beru. Zvedla jsem palec a hele dodávka zastavuje.
My jupí jupí a běžíme.
Otevřeme dveře a tam se dí se kradivnej týpek, uhubený, vrás čítá tovař, bílý velnitý vlasy, uhuby, cigáro a žluté prsty od cigaret.
Dost jsme se zarazeli. Na jednu říká, tak holky jdeme.
Kýveli jsme na sebe a našli do dodávky.
Avči to rost smrdělo a stýpka šla prostě děvná energie, ale co? Nám se přece nemůže nic stát.
Vtěli vědět, kam jdem, jestli máme kluká, jestli rodiče vidí, že stopujeme.
Chtěli jsme držet dobrou náladu, takže ha, hi, hi a všechno jsme mu vyslepi čely.
A rodiče, jasně, že nic nevědí.
Jen pronesl, to jsem si myslel.
Po pár kilometrech začal mít děvný řeči.
Holky mám vzadu takové lehátko, nechce se si tam lehnout.
Co kdybych cěl do lesa? A tak dál.
Musím říct, že jsme se sakra modlili, ať už jsme v hradci.
Chtěli jsme vyhodit u nákupního centra, které bylo cestou.
Přijíždíme do hradce a mýjíme nákupní centrum.
Podívala jsem se na něj a říkám, pro miňte, ale mi tady chtěli vystoupit.
Jen zahulal s cigárem v koutku.
Drž pusy ty, řidim já, obje jsme polkli a mě se udělalo zle.
Obje jsme seděli a neudělali vůbec nic.
Jel s námi směreven z města.
V hlavě jsem se loučela s celou rodinou a držela za ruku mojí kámošku, která plakala.
On ani nedutá, jen strašně hlasitě funěl.
Pama tu si jen příšednou hrůzu a strach,
opravdu s námi vyjel ven z města a jel dál.
Asi po deseti kilometrech si jel ze silnice.
Čekla jsem si, je to tu, on nás zabije.
Se stavel tak, že kdybych neměla pás, zakousnu se do palubní desky.
Podíval se na nás a na jeho prázdný pohled nezapomenu.
Na jednu se prudce k nám nahnul, zavěram oči, otevřel dveře na naší straně a říká.
A teď vypadněte, než si to rozmyslím a doufám, že to byl váš poslední stop.
Takže ony měl dát školu, že jo.
Myslím, že během piko sekundi jsme byli venku, nechal nás tam a odjel.
Stáli jsme tam jako krávy a jen jsme koukali.
Ani jedna z nás neměla kředic v telefonu. Jo, je to 18 let zpět.
Takže, jsme se rozešli do mu, přišla jsem do mu večer, dostal jsem vinedáno,
kde si zase flákám, záraha na celý víkent.
Kámoška to same a borec už se jí neozval.
Těla bych říci, že jsem stopem už nikdy nejala.
Nevýmyslelem chlápce chtěl dát se akra do budou lekci,
nebo si to fakt rozmyslel, ale děkují Bohu, že to takhle dopadlo.
Měte se fajný vaše zločení z hroučka Jana, 3 a 30 let.
No já jsou hrozně ráda, že stopování v dnešním době už vymyzelo, když to.

Doufáme?

No, jako fuk, nebyl měte.

Je nači pěšky.

Jem hledě nějakou duchařinu.

A jé, jé, jé.

Nestě já jsem to tedka ještě celice číst, ale začíná to.

Ahojky, děvčata, mám ducharský zážitek, který se týkáme, mnémé rodiny a dokonce i můj manžel, který skeptik uvěřil.

Konečně před osmi lety jsme se přestěhovali do krásného bytu v klidné čtvrtiscerou a synem.

Bytovka má 6 bytů a sousidi jsou už v duchu do ve mvěku, ale jsou úžasní.

Dětem jsme přenechali větší pokoj a tamto všechno začalo.

Cele se tam necítila moc dobře, ale přisuzovali jsme to ke změně bydlení.

Ale bohuželý stav se zhoršoval ohledně z pánku a hlavně během noci.

Můj syn, který je starší, mi řekl, že odmítá zpát se segrou v pokoj.

Jeho zážitky během noci.

Dvojtečka, jo?

Cele stála uprostřed pokoje.

Jej oči jen byl mo.

U před někou kána strop, kýve se a něco mumlá.

Trvalo to asi dvě hodiny.

Nemohl se ani hnout, jak se bál.

Nakonec přízebral odvahu, jeměj uchopil a položili do postele.

Tak to to šlo několik rád, nejsem mi svěřil.

Upozornují, že do té době nejsme se nastěhovali, se nikdy nic podobného nestalo.

Cele byla stále unavená, ale proč?

Byhem šesti let se to opakovalo.

Kdy jsem porodila syna, kterému jsou teď už čtyři roky, zažela jsem strašný věci.

Manžel na noční, jána materské.

Děti spali.

Kolom jedné ráno slyším ránu výka od koše.

Děti spali, někde nikdo.

Šal jsem se podívat dokoupilny a výtko od koše propadlé do vnitř koše.

Vrátila jsem se zpátky do obýváku.

Zruba za pol hodiny jsem sišla napíli do kuchyně a málem mě trefilo.

Všechny skřínky byly otevřené.

Všude jsem rozvítěla a do rána jsem čikala na Manžela.

Ten se mi vysmál.

Další věc byla ta, že když můj synek začal chodit, nikdy nešel do kuchyně, když tam bylo zhasnuto.

Koukal pořád do jednoho místa a stále opakoval no no no.

Znamenalo to?

Ne, ne, ne.

Teď, když jsou 4 roky, už do kuchyně chodí normalně.

No a poslední tečka, která už byla vrchol, byl, když se nám narodil vnouček od nejt staršího syna.

V půl roce jsme ho hlídali přes noc u nás doma.

Já si ho vzala do děckého pokoje a tam s ním spala vědné postely.
Zpinkal celou noc, ráno jsem se probudila a má ruká vysela z postele přes okraji.
To, co jsem uviděla na mé ruce, mimálem způsob bylo infarkt.
Okamžitě jsem skontrolovala vnoučka, ten zaplať pán buch v pořádku.
Já jsem neměl v zápistí měla červené krabí klepeto,
jako vytlačené, opravdu klepeto.
Tak to je něco tak strašný, jako byl tam příběh s olizováním rukyřou,
takovatá urbál legend, tak už je to tady.
Nebulelo to, nebryděla mě ruká vypralo to vytlačené.
Okamžitě jsem utekla dokoupelně a pustila na to vodu.
Měla jsem to, ale byly tam obrisy klepeta.
Večer jsem šel k sousetce, aby mi obyto něco řekla.
No, ona stal šok.
V tom děckém pokojě byla ložnice majtelky, která tam zemřela na stáři.
Hned jsem jednala.
Jedna skupina, která se tak vímy věcmi zabývými poradila,
že pod každou postel v pokojí mám dát sůl a vykourit byt šalvěji.
Všechno jsem udělala podle postupu.
Sůl stále mám pod postelí, ale zabralo to.
Udělala se, aby šalvěji to vykourilo.
Cera a syn jsou už redy a opravdu se už nic nestalo.
A ještě jedna věc, kterou jsem zapoměla.
O toto je doby, co jsme se přestěhovali.
Já i manžel jsme se tam vůbec necítili dobře.
Byly jsme unavení a nervózní.
Ale jak měle jsme opustili byt, třeba jen na nákup,
tak jsme se cítili dobře.
Konečně i manžel uznal, že opravdu se něco stalo
a v tom bytě, a že už konečně chápe, o čem jsem pořád movila.
Už je nám všem dobře a máme konečně klid.
Ej, chuchu, to vám přijú.
Počke červený, krabí klépe to větlačený.
To mén nemyslí.
To je fagustý, meroviníci morských plodů.
Tak, já tady mám taky duchařinu.
Ahoj holky, mám pro vás příběh, který se stal mým blízkým.
Je to spíš jako vá duchařina.
V roce 1983 opustila moje babička a se od roku 1985
se mojí se střenici začali dít zvláštní věci.
Doma jim začali blika cvětla, sama se spouštla voda
a její maminka začala nadávat dětem, že to vodu nevypínají.
Do konci, když se děla na posteli, tak cítila,
že byl na posteli důlek, jako kdyby tam někdo seděl.
Asi po roce se jí začal zejvovat důch, iž je zemřelé babičky.

Řekla to doma, ale nikdo ji nevěřila a měli za blázna.
Později uvěřili a tak v roce 1996 šla do Prahy do studia
televizního pořadu Tabu, když tam byla.
Tak kamera maní se na něj děvně a nevěřicně dívali.
Než začalo vysílání, tak jim se střenice řekla,
vy mi nevěříte, že tady si mnou je babička.
Teď zrovna překračuje kabely od kamery.
A jak měla překročit kabel dané kamery, tak sama zhasla
a pak si zase rozvzděla.

Aha.

V roce 1997 měl můj tata s mámou svanbu
a se střenice viděla stát babičku za zády tatky a babička ji řekla,
že konečně může odejít do nebe, protože je tatka konečně šťastný
a nic si to nedrží.

Můj tata byl babiččince nejmladší syn.

Určitě pokračujte v tom, co děláte
a měte se krásně vaše poslochačka mája.

O.

Já tady počci, co bylo to Tabu?

Tam se přece bavili, tam diskutovali.

Tam se za stěnou a tam byly lidi,
co měli různý úchelky, nebo si mě co stalo.

Nějaký problém, že.

A nebo prostě asi evidentně.

To prostě už se nedávají tak víle pořad, že vrátte nám zpátky Tabu.

Chlejš, já tady dám, hele, bumhotám jo.

Tady je ten příběh třeba.

Tak jo, počci, ale já bych tě aby nezaníкло to,
že by jsme chtěli, aby se vrátil pořad Tabu.

To by bylo super.

Jako není nutný, aby ho moderovala Roman Schmutzler.

Toho sry my my my.

Ten si nesem, že.

Já neby si dokážeme byt tak empatický,
jako býval Roman Schmutzler ve svých nejlepších časech.

My dvě je teda.

A nemůžeme moderovat všechno, já bych chtěla, já furt si stojím za Love Level Eyes
a nebo mama o ženima, a nebo farmář ledá ženu.

No prostě každá reality show je prostě dobrá moderovat.

No.

A já nebym prostě.

Tak si tam prostě furt držíte ty samý moderátory.

A hlavně kdybyli jako dvojice, jako dvojice,
to má úplně jiný koulepák.

Jo.

To je.

Můžeme hlít každá za jiným farmářem, že.

A no, toho se cijeme natočit víc za ten den.

Už je tříte.

Že vás ještě nenapadlo? Že vás ještě nenapadlo. Tak jo, tak dávaj.

Příběh, který vám teď budu vyprávět, se nám odhrával,

odhrával docela nedávno a vlastně ještě teď pokračuje.

Bidlím ve studulkách, blízko pro kopskeho údolí,

v menším bitě dva plus jedna.

Bidlíme tu se ženou cirka šest let a za začátku bylo všechno v pořádku.

Ale vše začalo po narození našeho si napáji.

Nejdřív nám začali hrát hračky v děckém pokoji,

nebo jsme nemohli najtrůzné věci a po chvíli se našli uprostřed pokoje.

Po stupem času jsme s manželkou z našeho bytu neměli vůbec dobrý pocit

a začali jsme ulehat do postele se strachem.

Někdy začátkem listopadu jsme porjídí děli do děckého pokoje televizi,

kterou jsem ovšem dál zanedlouho pryč, protože se začala sama zapínat.

No nic, abych se dostal k jádru věci.

Těsně po začátku letošního roku začal z ničeho nic náš syn spát s námi v posteli.

Zkoušeli jsme ho znovu přemístit do jeho postele, ale náš boj byl marný.

Jelikož, jak jsem na začátku našeho příběhu říkal, máme malý bit,

tu, když máme v děckém pokoji udělané patro, na kterém spíme.

Jednu noc se Synth strašně budil, pořád cestoval po posteli a křičel

a v prubihou noci se počúrával.

Myslili jsme si, že jsou to noční muhry, ale nebyli.

Rano, kdy se probudil, stěžoval si, že ho bolí nožičky,

myslila jsem si, že to je tím, jak roste a přece se celý den prakticky nezastaví a jen běhá.

Dvě nebo tři noci byl klid a potom se to stalo.

Šli jsme spát, všichni tři, je relativně brzo.

Cirká v 9 hodin večer. Všichni jsme usnuli.

No a v 0,45 hodin ráno nás probudila obrovská rána.

Já jsem se okamžitě probudil a nevěděl, která by je.

Žena začala hrozně křičet a já jsem se skočil z postele dolů

a byla jsem hledat malého páju na zemi.

Áno, ta rána byla od toho, že spadnul z našeho patra.

Ale nemohl jsem ho najít.

Pod naším patrem máme skříňku, na které jsou fotky, hodinky a občas i nějaká tá hračka.

Protože jsem ho na zemi nemohl najít, tedy chl jsem rozvítíl

a najnou jsem si všimel na té skříňi.

Všechny obrázky stáli na svém místě.

Do konce i moje hodinky stáli tam stáli, jak byli

co bylo nejšilenější, malý se vůbec nepromudil a neměl ani modřinu.

Jakože on spadl z toho patra a narazl do té skříňky.

Ať je to patr musel byt' strašně vysoký.

Potom nebudeš mít ve dvou metrách.

Pane Bože.

Zavoleli jsme známe, která je sensibilní a mluví k duším i duchům.

Hned nám přišla odpověď.

Hned na další den přijde.

A co jsme se nedozvěděli?

Strašně nás to šokovalo.

Za naším malým štěstíčkem začal chodit duch nějaké staré paní.

Říkala nám, že ta paní měla minulosti syna a náš pájama nějakým způsobem ublížil

a ona se zosekla, že až jednou umře, tak ho bude strašit.

Takže bolest nožiček bylo tahání od toho ducha a pát z patra také.

Udělalo to tak, aby ho vystrašila, ale nemům ublížila.

Záravím jsme se dozvěděli, že na místě, kde bydlíme, byl před x100 letými masový hrob.

Takže se přes nás uvulňuje strašně moc duchů, který nám dělají zle.

S rodinou hledáme nový bit.

No, to se nedivíme.

Tak to dělá to dobře.

Eh?

Masový hrob.

Tak čehoch amerických horórek, indiánských pohřebišť.

Přeče, ale já bych vám těla říct, že během dovolené v Omanu.

Na Instagramu vypadá hrozně jako všechno hezké a závěty sluncem, ale podme si dalit čistého vínám barčatový.

Tak první dvě noci my jsme v tom pokoj, vůbec se mohle spát, ale tím způsobem, že veště denáno sedíte na terace, a nemůžete spát.

A já jsem přesvěšená o tom, že třeba ten pokoj,

nebo ten komplex, kde byl ty pokoj, ten byl taky na nějakým pohřebišť.

Takhle je to maš ním úplně bokem, že to nemáš jako ve městě.

Tak ten Oman je, jako že tam jsou takhle naplivané ty komplexy, tam to město tam takhle v Omanu jako není nic, realně jako nic.

Pouštěli jsme si dokument o Omanu, měl 30 minut a vím,

že tam pochází kadidlo a kadidlový strom,

a kadidlový strom nemůžete přesadit, protože by to znamenalo, že nepřijímáte Dary.

A štěří, že nemakaj.

A no, a Oman si jako takový, takhle ten dokument byla, ale jako starej, odbla z nějakého roku dvě, nevím.

To bylo to po roci 2000, a tam právě jako by se řešilo,

že Oman si nepracujou, že všětně ty pracovníci,

kterí vás obsloutě komplexech, nebo který prostě prodáva někde,

tak jsou třeba Indové, nebo prostě jiní přistěhovalci,

ale Oman si jako takový nepracujou.

Z tomu zařinit, co?

No, a evidentně teda staví, ale pokoje, tak to je poušt, jo.

To je prostě poušt, nadá nic.

Ale tam si myslím, že...

A tam prostě byl náky pohřebšty.

Prostě dál Fata Morganu a přímo na vašem pokoji skonál.

Přímo tam, já vám prostě říkám, že tam se něco stalo,

protože by se dvě první noce jen nic,

a to se měla tři děnto niky.

Žádná sranda.

Hápeš.

A nic, nada.

Takže, když už jsme u toho stěhovat.

A já tady mám ještě teda jeden,

co v tovější,

nebo sovtovější, takhle, je ze života

mě se to zaposluchajte, protože město úplně

se zestavilo sece.

No chtěj?

Ale se si neskočilo, takže by jako reagů dál, jo?

Ahoj holky, chtěla bych vám moc poděkovat za to, co děláte.

Za podkáz, který je naprosto jedinečný,

a za myslím, že nepřeháním záchranu mého života.

Za vaš podkáz poslouchám zhruba rok,

a převedlím nějak němu známí a do paruční

boba švárce.

To je nažímády kolega.

V to chvíli jsem je změnil život, idyž ta změna byla postupná.

Jsem mnozvedená, odyžla jsem z nefunkčného vztahu po 14 letech.

Máme ovšem s Exmanjelem užasné děti,

a jsem za něj vyděčná.

Přišel nový partner.

Přesně můj typ.

Seksi, dersnej chlap.

Drogová minulost, vězení, ale bylo úžasný,

od děti se starála, měli ho rádi.

Byl hodný, pozorný, jenže.

Když my začali malinko porat ružové brígle

a za milovanost dostávala rální obryz, byl vztah plný hádek, nadávek, výhrůžek a zákazu.

Jenže od mého ex nemyslí tím toho dle partnera,

ale toho Exmanjela se, který má teď dvě děti.

Přicházel další terror, neměla jsem kamít,

myslala jsem si, že nezvládnou postaráce od děti sama, hlavně finančně.

To, že jsem víc jako rok trpěla všechno, co on chtěl.

Přišla jsem o práci hlavně k uliněmu, nešla se novou.

Taky špatnou pracovala jsem mezi chlapama, a to při se slušná ženská nedopustí.
Bral mi oblečení, boty, kosmetiku zakazoval chodit na kávu kamarádka,
mi koukat na Facebook, Instagram, musela jsem si smetat spoustu přátel, které on neschvaloval.
Nesmíle jsem pomolu, ani jsem na nákup, postupně všechno gradovalo.
Beze zapnuté polohy jsem nesměla víc z domu,
použít parfem do práce, nebo rtěnku, nemysletelné.
V tom všem ve střídavé péče ježili mojej děti.
Zpočátku jsem i vše darělo tutlat, ale spoň před nimi,
ale děti nejsou hloupé, hádky se stupňovali, ničel i věci,
vyhrožoval a zničením mě a mé rodiny,
a že mě o děti připraví, aby je dostal jen můj ex.
Můj syn, 11 let, ovšem psal svem odci a mématce.
Vždy jsem se z toho nějak vykroutila.
Přidalo se k hádkám i fyzické napadení.
Ovšem ani já jsem se nenechala a bránila jsem se.
Párych taky schytil, ale přijedné hádce jsem skončila
s utrženou chroupavkou a musela jsem na operaci.
Situaci se na chvíle uklidňala.
Je když, jak se říká, ve stresových situacích
mozek vytěsní to zle z paměti.
Po operaci jsem se učila znovu chodit,
opět příšle operáci, takže na neschopence
jsem se našla práci novou.
Jsem v ní stále a moc mě vaví.
Jenže pracuje jako asystentka pro dva úžasně makláře,
ale zase slušná ženská nebude pro chlapa pracovat.
To, co se dělalo, bylo naprosté peklo.
Sledování odposlech hrabání se v telefonu počíte
či služebním telefonu, napadání hádky,
facky zakazy každýk den.
Jenom přemýšlíte, jak to přežít.
Měla jsem ho ráda, vlastně pořád máme to čerstvé.
Bála jsem se být sama.
Sebe vydomí po rozvodu s manipulátorem Mikleslo.
Finančně jsem na tom nebyla dobře
a ve vztahu s ním jsem došla k názoru,
zlá, hnusná, chyba je ve mě, a jsem ta nejhorší osoba a matka na světě.
Trpela jsem vše.
Vlezl mi do všeho na Facebook, Instagram, mailu, správ.
Všechno měle ve sví moci.
Začal být zlý na děti, vypínal jim Wi-Fi,
zakazoval chodě do objiváku, jídlo, všechno odposlouchával.
Sledoval mi polohu, vehazoval mě každýk den zbyto a vyhrazoval mi.
S modřenými na těle jsem se smířela, na duši je taky.

Ale jednoho dnemícera řekla,
že u nás má schovaný nůž, že se bojí.
To byla poslední kapka.
Věděla jsem, že on je schopný všeho.
Svěřela jsem se mámně, ale tajně, protože doma na Wi-Fi věděl úplně o všem.
Máma mi chtěla pomoci odejít,
že jsem se psychicky zhroutěla a já myslala jen na něj.
A odchod jsem odložila.
Jenže on vše tak hrotil, že jsem se prostě rozhodla to rozseknout.
Svěřela jsem se s úsedům, rodičům, blízkým,
a i když to bylo těžké, odišla jsem.
Přiznat všem okolo, všem jsem želá chodit,
zmláce náplná, montřen a přiznat, že je to od něj.
V tu chvíli jsem se uvědomela, že nejsem sama.
Mám rodinu, známe, kteří se znovu objeovali v mém životě
a tě všichni mi pomohli a pomáhají.
A v neposlední řadě i věděvě.
Těch příběhu, co jsem musela vyslchnout,
těch varování a typu od vás,
až jsem jednoho dne zavolala na bílý koru bezpečí.
Tam mi pomohli psychicky se brance a jít od něj, nemám vyhráno, jsem na tom pořád zle, je to
čerstvé, můj Exmangel mi hází kladzky pod nohy,
ex-prítela se stále bojím.
Bojím si všecho a všechno.
To, co to vy vás zanechá, to se nedá popřát,
a kdo to nezažel, nepochopí.
A to na tom nejsem z daleka tak zle jako jené ženy a nebo děti.
Je to čerstvé, třetí dny jsem sama po 20 letech, kdy jsem byla v nějakém vztahu.
Do teď mi píše, jak si mělá ta zlá až patná, blokovala jsem, co šlo, stejně si mě nejde.
Asi, ale nedám se bojuju.
Asi jsem měla jít na policie, asi jsem to měla okunšit dřív.
80-30 let, dvě děti sebevědomí na nůle, bezpečez, strach, manipulace udělá to s člověkem své.
A je moc těžké to přizná cvěřice odejít a změnit to.
Díky vaším podcastům jsem věděla, kam se obrátit i tu aplikaci Brajtská,
i mám podle vašeho typu na instalovanou a díky vám jsem se našla odvahu v končitu hruzu a zkusit
jít dál.
Tímto bych vám chtěla poděkvat, pokud jste dručetle až jsem.
Pokračujte v tom, co děláte, jste úžasné a měníte naše životy.
Oblouvám se, pokud píšu nysrozumitelně s chybami nervy, stále pracují krásný.
Večermějte, ahoj, Ivča.
Já jsem z toho právný.
To je tak strašně krásný.
Já prostě nechápu.
Ivča, když je ta žená v pozici, kdy má také hodné blba doma,

a víto je ten jako expertné, že jako já chápu, že už jako nejste svoji, ale teď se ještě štomu člověku ještě jako přidávat.

Víš, jako že...

Víte to pořád, jako mám a tvoje děti.

No, ona říkala, že ten syn to všeho neříkal.

Můžeme říct, že jstež neskutečně statečná.

Já třeba mám ve svém úplně nejbližším okolí, přesně to, co popisovala ta paní,

a nedávno se právě stalo, že taky konečně po x letech ten dotičný,

nebo dotičná, odešel od svého partnera, a mám to z první ruky

a je to strašně těžký protuženskou, nebo pro toho chlapa,

když jste ještě nějaká finanční situace,

jsou třeba do toho zapletené děti, jako nedokážu si to ani představit,

když vidím tak leh nec z první ruky, tak tak strašně obdivuju všechny ty ježenský

a chlapy, co se dokážu zvednout a prostě od toho partnera odejít.

Je to, mám s tou strašnou radoz, že těm lidem to jako dojde

a už si nenechaj, sradnáme.

A nenechaj se ponížovat, ale to byly hrozní věci.

Ale to...

Tak jo, podme tu latu softový šťast,

vešich příběhu ukončitare tím hezkým koncem.

Všetně faníme, stršně držíme pěstí vám všem

a tady vidíte, prostě jde to, prostě jde to.

A za ten život vám to prostě nestují a má to jenom jeden.

Takže, vy, co vám stečila tady tá softovější verze,

tak vy, s vámi se loučíme, jítte se krásně,

důstaňte na sobodě a na živu.

A vy, co chcete pořádnej hardcore?

Ne, ne, ne.

Já to poblečení, tak na našem klubu je pokračování.

A fakt, to bude jako hardcore, teda, když říká luca.

Tak je zruspliknout.

Počkej, tak to ještě ne.

Až bojeme zoupala, išli, tak to je sníkrem.

To už je postatně možnost, pak už nemáš kamí tchápeč.

To jo, tak jem.

Takže se tě spodlíháme na kvalitovějších příběhu.

Pa, pa.